

## [Haustrup Clemmensen.]

hvor flertallet står, — at lade flertallet, det klare flertal, der nu gennem flere år har dokumenteret sig, få forhandlingsrettighederne? Vi har jo på dette område mange højtidelige udtalelser og deklARATIONER. Det er såmænd ikke så forfærdelig mange år siden, den nuværende højtærede minister for offentlige arbejder her i tinget som ordfører for socialdemokratiet anbefalede ratifikation af den internationale konvention netop om foreningsfrihed og organisationsfrihed. Det må dog have en smule mening, skulle man tro.

Når man nu i grundloven har højtidelige bestemmelser på en række områder, ikke mindst i grundlovens § 74, hvor man taler om, at alle indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundet i det almene vel, skal hæves ved lov, kunne man dog så ikke bare i dette lille tilfælde sørge for, at der var en virkelig vilje til ikke blot i ord, men også i handling at tilgodese flertallets interesser?

Jeg erkender, at det kan være menneskeligt at fejle. Det har de gamle romere allerede belært os om, idet de dog føjede til: men det er skændigt at fortsætte med fejltagelsen. Jeg mener ikke, at den højtærede minister skal erkende nogen fejl, for det vil vel være for meget forlangt; men jeg håber, at han og regeringen ud fra denne romerske indstilling i deres stille sind beslutter ikke at fortsætte med de fejltagelser, der er gjort, men snarere forsøger at rette på de uretfærdigheder, der på dette område virkelig er begået.

Jeg tror, det er afgørende for et demokrati, at der hos borgerne findes en klar tillid til, at ensartede forhold af statsmagten behandles ensartet. Det kan ikke være rimeligt og rigtigt, således som det her er sket, at to forbund bliver behandlet efter højest uensartede principper. Det skulle da nødig komme dertil, at man troede, retningslinjen var den, at det var de store socialdemokratiske dominerede forbund, der fik ret, og de mindre forbund, der ikke fik ret. Det må vi bestemt vægre os ved at tro. Derfor håber jeg som sagt, at den højtærede minister i sit stille sind — mere forlanger jeg ikke på indeværende tidspunkt — vil beslutte ikke at fortsætte med de fejltagelser, der allerede er begået.

**Helge Nielsen:** Den forespørgsel, der er stillet af venstre og det konservative folkeparti, kan man dele op i to afsnit. For det første er der det spørgsmål, om den højtærede finansminister vil foranledige, at der fastlægges ensartede retningslinjer for statens afslutning af overenskomster med faglige organisationer. Jeg går ud fra, at forespørgerne her ikke alene tænker på de faglige organisationer, man plejer at tænke på, fagforeninger og fagforbund, men også sigter til de faglige sammenslutninger, der omfatter jurister, økonomer, læger, tandlæger m. fl.

Til denne del af forespørgslen skal jeg ikke knytte mange kommentarer, men erklære mig helt i overensstemmelse med det svar, den højtærede minister allerede har givet. Jeg vil kun understrege, at livet jo er mangfoldigt, ikke mindst erhvervs livet, og det vil på grund af denne kendsgerning sikkert være et umuligt forlangende, at der skulle kunne fastlægges ensartede retningslinjer for statens overenskomster, al den stund det samme ikke er tilfældet ude i det private erhvervsliv. Flere af de ærede medlemmer er sikkert parthavere i overenskomster og ved, hvor vanskeligt det er.

Den anden del af forespørgslen vedrører de bestemmelser, der findes i flere af statens overenskomster, de såkaldte eksklusivbestemmelser, der henviser til pligt eller fortrinvis pligt til at beskæftige arbejdere, der er medlemmer af statsanerkendte arbejdsløshedskasser, en bestemt statsanerkendt kasse eller i enkelte tilfælde af en ganske bestemt fagorganisation.

Dette spørgsmål blev senest behandlet her i tinget i forbindelse med behandlingen af loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring, da det ærede medlem hr. Ninn-Hansen rettede spørgsmålet til den daværende højtærede finansminister, som gav det ærede medlem svar på spørgsmålet ved tredje behandling. Efter min opfattelse var dette svar udtømmende, men det har de ærede forespørgere ikke ment, siden spørgsmålet igen er rejst over for den højtærede finansminister.

Den iver, der lægges for dagen i dette spørgsmål, vil måske få en og anden til at tro, at det er staten, der har opfundet disse aftaler, få dem til at tro, at det kun